

Boligministeren (Helge Nielsen): Selv om jeg vel ikke med rette — og det er måske lidt overraskende — kan konstatere, at ordførerne kunne tilslutte sig lovforslaget, således som det er udformet, kan jeg da i alt fald takke for den tilslutning, lovforslaget om en systematisk lands- og regionplanlægning har fået.

Fra alle sider går man nu ind for en landsplanlægning, men nogle mener, at vi ikke er gået langt nok; det er jo en lidt usædvanlig situation. På baggrund af vort fælles ønske om at få en effektiv landsplanlægning, om end vi med hensyn til midlerne har lidt afvigende meninger, vil jeg dog til belysning af mit standpunkt gerne fremkomme med nogle principielle bemærkninger.

Folketinget har tilkendegivet, at man vil gå ind for en systematisk lands- og regionplanlægning. Jeg har tidligere her i tinget haft lejlighed til at fremføre, at der også før dette forslag har været udført landsplanlægning, og en stor del af folketingets beslutninger er af landsplanmæssig karakter. Lovforslaget er udtryk for, at denne landsplanmæssige indsats systematiseres, at landsplanmæssige synspunkter skal indgå i vore overvejelser. Landsplanlægningen vil også komme til at danne en ramme for den lige så påkrævede regionplanlægning. Trækker man imidlertid linjerne videre ud, vil man se, at der herigennem også skabes rammer for kommunernes byplanlægning og for anden planlægning, bl. a. den, som både de centrale og regionale myndigheder udfører med hensyn til arealanvendelse og til udvikling.

Formålet med lovforslaget er imidlertid ikke at etablere et planlægningssystem blot for systemets skyld. Formålet er at økonomisere med vore arealer og vore naturressourcer og at sikre et bedre miljø.

Men etableringen af en systematisk lands- og regionplanlægning har to andre mål end de nævnte. For det første lægger man derved realistisk op til en yderligere decentralisering til amtsråd og kommuner, hvorved man fritager de centrale myndigheder for en

række konkrete afgørelser. For det andet markerer man ved forslaget til lov om lands- og regionplanlægning, at denne planlægning skal ske i et nært samarbejde med dem, der planlægges for. Man udvider den gensidige adgang til at fremkomme med forslag og bemærkninger, og man tilsikrer, at det er lagt helt åbent, hvilke indvendinger der måtte være mod et forslag, før det bliver godkendt. Denne offentlighedens inddragen i planlægningsprocessen har været stærkt fremme i forgrunden ved forslagens udformning.

Men er situationen således den, at vi her i tinget nu markerer indgangen til et systematisk og løbende lands- og regionplanarbejde, så er denne situation på den anden side vel også en udfordring til os. Kan vi leve op til de forventninger, som gennemførelsen af lovforslaget vil rejse? Ja, det vil tiden vise. Allerede nu kan vi dog klart se, at landsplanarbejdet ikke betyder én eller to heroiske beslutninger om, at sådan skal vort land se ud i fremtiden, og sådan skal befolkningen bo, arbejde og rekreere sig. Landsplanarbejdet er og vil være en løbende proces, hvor en lang række spørgsmål, og ikke alene store, men også mindre, skal ses i sammenhæng med disse spørgsmåls konsekvenser for helheden og for den samlede målsætning.

Denne belysning af en række spørgsmål ud fra et landsplanssynspunkt vil jeg bestemt ikke betegne som en nyhed. Det nye består i, at vi nu hver gang bør stille os det spørgsmål: det, vi vil og er ved at gøre, hænger det sammen med vore samlede bestræbelser for at udøve vore fysiske og økonomiske ressourcer på en rationel måde og med den viden, vi har indsamlet om problemerne? Ved systematisk landsplanarbejde vil vi få et stadig bedre grundlag for at svare ja eller nej til dette spørgsmål. Men det er en udfordring til os alle, om vi kan leve op til de forventninger, som gennemførelsen af lovforslaget er udtryk for. Alle kan ikke blive glade på samme tid, og nogle eksempler på reaktioner på landsplan-